

S. Csoma János

Tehetsz?

egy-egy szó, gondolatfoszlány
világrahozva tudatosítja
létevel szelíd magányod,
vagy védekező ösztönvértedet
néhány szavaddal birokra kelhet
a szemben álló ellengépezet
vigyázz, vigyázz ! a küzdelem vonhat fejedre sárt.
Mért szóltál ? mért nem fogtad vissza
mint hányadékat visszatartja
holmi borissza ?

mert gyáva nem lehetsz.

érik a kezdet

érik a kezdet
vagy már meg is ért ?
e sietség miért ?
mindenképp tartós
ami ránk van szabva
ha küldenénk is,
maradna,

tanuld a tárgyakat szeretni

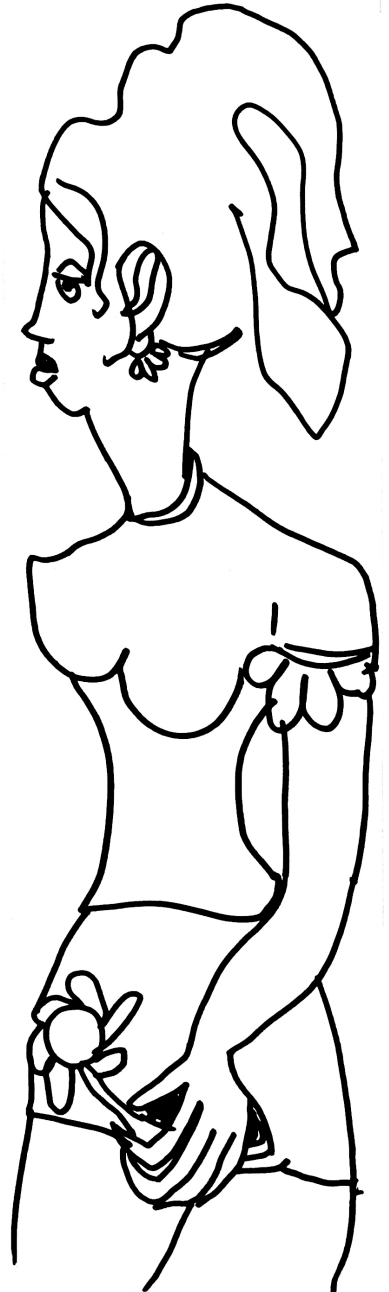
tanuld a tárgyakat szeretni
meglásd, hozzád simulnak
kalapács nyele markod nem töri
csavarhúzókat örömmel csavart húznak
becsüld őket, lelkes segítőket
lapátok feltárják a gödröt,
ha őseid részét végül megöröklöd.

szerencsés vagyok

szerencsés vagyok,
 hogy közöttetek
 hogy veletek,
 hogy értetek

láthatod

láthatod,
 ha víz fölé hajolsz
 láthatod de ki ,
 ki visszanez
 öreg, fiatal
 ez az arc ?
 visszatükröz ám
 nyugtalan a kép
 anyádat látod ?
 apádat talán ?
 elhalt őseid
 valamelyikét ?
 visszatükröz ,
 de nyugtalan a kép
 gondold magad
 a víztükör alá
 kérdést a válasz,
 hogy elérje még

*Lány virággal, 1975 körül. Filc,
 papírkarton. 305 x 88 mm. J.n.*

Káliz Sajtos József

Nagypéntek volt Éppen úgy fekszem, mint

... a harang elnémult,
kereplők recsegetek.
Nekem a keresztút
járt a fejemben,
apáméban talán
a gyötretett élet...

s a vég nélküli
nagypéntek, mikor fél országnyi
legényt, hitvest
kínok keresztjére:
háborúba vittek...

„Már két krisztusi kor
elröpült fölöttem,
egyhuzamban
robotoltam,
mindég csak futottam.
Most az én vérem is
lassítja már Isten. –
Én Uram, Teremtőm,
hát itt hagyjak mindent?!...”

Utolsó délutánján apám
könnyes tekintettel
ennyit mondott halkán,
mikor elébe térdelve
szent lábait mostam. – –

...anyám azon a végső tavaszán,
kezét a mellén összekulcsolva
feküdt az ágyon,
s mintha az ajka ezt mondta volna:
„Éljetek boldogan...”

Aztán fölneszelt
a kinti szárnyzuhogásra,
s szemén átfutott egy gondolat:
„A lelke? – kedveseim,
akár az a balkáni gerle,
elhussan, egy sóhajjal
tova rebben...
S nincs több reggel,
nincs több reggel.”

Megszakad szép imádkozásunk

Köszönöm, amit adtál,
te drága lány –
utoljára voltam veled...

Lám, kimondattak a súlyos szavak,
a kinyilatkoztatások...
'Megszakad szép imádkozásunk'.
Zsoltároskönyvem most becsukom. –
Ne sírj, ne hulljon rá a könnyed...

Becsukódsz te is, ahogy
a tulipán kelyhe este.

Fölvirrad még szerelmünk napja,
vagy örökre lement-e? – nem tudom.
De köszönöm, amit kaptam... tőled:
barátnőm, szeretőm, asszonyom.

Már nem zörömbölök ajtódon

... hisz' be úgysem engedsz. –
Nem rimánkodok, nem kérek
szánásból szerelmet.

Pedig veled ha beojtódom,
megnemesedtem volna
én is – de az utódom biztos...

Ám közös szép magunkért
már nincsen több virtus,
küzdés, újabb kísérlet. –

Hogy sarjam, rózsá-vitézem
felnő – csak ábránd,
mint a kétes jövendő...

Te előhívhattad volna poros,
szép nyaraim kertjéből,
s hittem: lesz Holnap.

De levelem hulltával
egyre több a holt ágam.

A Teremtőm kezében
pusztuló virágtő vagyok,
ki neked még utolszor üzen:

egykor oly vad szívem
törékeny ágán most már
kibomlatlanul fekszem

– akár az alvó rózsarügy.